Aturem-ho!

Juny 2010
15.000 exemplars
Distribució gratuïta

[Crida de la comunitat palestina]

Boicot a la impunitat

En resposta a la matança contra la Flota de la Llibertat

Anàlisi/ Pàgina 2

Hemeroteca de premsa:
«Condemna unànime de la premsa mundial»

Entrevista / Pàgina 8

Salah Jamal:
«Israel està instal·lat en la deriva cap a la feixistització»

Reaccions/ Pàgina 4

Mobilitzacions populars:
«Solidaritat: d'arrel i d'arreu»

9 morts, 9 ferits greus i 49 hospitalitzats. L'atac militar de les tropes d'èlit israelians contra 'la Flota de la Llibertat', que duïa ajut humanitari per provar de trencar l'inhumà setge sobre Gaza, ha suscitat la condemna unànime de la premsa internacional, a excepció de determinada premsa americana, espanyola i israeliana.
El tancament de files a la premsa hebrea ha generat un escenari d'absolut autisme sionista.

Unanimitat en la condemna dels mitjans, excepte a la bombolla mediàtica israeliana

HEMEROTECA. La reacció i la condemna, generalitzada.

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Premsa catalana

Tota la premsa catalana ha obert amb aquesta notícia. La majoria de diaris opten pel tractament objectiu i destaquen l'assalt i el nombre de persones mortes que hi ha hagut. Destaca l'ús del verb 'matar' per part de Vilaweb, que ha estat dels pocs mitjans que ha destacat al titular dos fets importants: el fet que l'assalt es produís en una zona on Israel no té sobirania en matèria de defensa i el fet que les víctimes fossin assassinades, fent-ho explícit amb l'ús del verb 'matar'. La majoria dels mitjans també han citat la versió oficial que desacredita la tripulació de 'La Flotilla' vinculant-la a Al-Qaida i manté que aquesta va atacar els soldats amb pals i ganivets. Aquesta versió va ser defensada per Pilar Rahola –opinadora a diversos programes de la ràdio i la televisió catalanes i espanyoles– a la tertúlia 'El món a RAC1' de Jordi Basté del 31 de maig –que va tractar 'La Flotilla' "d'excursió d'activistes de l'extrema esquerra que van a tocar els nassos a Israel per trobar una excusa per fer la revolució permanent"– i va defensar Israel afirmant que "la seva població pot rebre una bomba nuclear en qualsevol moment". La premsa d'Osona, d'on provenien dues de les cooperants catalanes, ha prioritzat les xarxes socials per informar-se sobre l'estat de Manuel Tapial i Laura Arau, de manera que han aconseguit informar sobre el seu estat abans que les administracions.

Premsa espanyola

Unanimitat, també, entre la premsa espanyola. 'El País', 'La Vanguardia' i 'El Mundo' destaquen "la condemna mundial", "la ira mundial" o la "crisi internacional" que ha despertat l'atac. El primer considera l'atac de "brutal abordatge" i el segon d'"abordatge pirata". El rotatiu 'ABC' parla de "bany de sang", tot i que cita Netanyahu a la portada: "Tenen el dret de defensar-se d'un atac deliberat". Alhora, 'Público titula': "Atac inhumà". 'La Razón' trenca la unanimitat de la condemna i titula: "Tràgic final de la flotilla de Hamàs" i, al mateix temps, mostra imatges de la tripulació defensant-se sota les paraules irròniques: "Així és com es van defensar els 'pacifistes' dels soldats israelians".

Premsa internacional

La premsa internacional també ha mostrat el seu rebuig unànime. A França 'L'Humanité' obre a tota plana amb "Terrorisme d'Estat a Alta Mar" i amb imatges de l'assalt i el 'Liberation' acusa Israel de ser un "Estat pirata". 'The Times' titula "Mort en alta mar" i 'The Herald Tribune' obre amb la "tempesta de crítiques" que ha despertat l'atac. 'The Wall Street Journal', també destaca la crisi internacional que ha desencadenat l'atac.

> La premsa internacional destaca que l'exèrcit israelià va entrar disparant a matar

Les portades més enceses, tanmateix, les hem pogut veure a Turquia i Israel. En el cas turc, es poden veure abundants imatges de l'atac i de les posteriors protestes, on apareixen banderes israelianes cremant.

Alguns parlen de terrorisme d'Estat i n'hi ha un que fins i tot s'atreveix a apuntar cap a la Tercera Intifada. En el cas de la premsa israeliana, cal destacar la presència significativa de les imatges de la tripulació defensant-se i les declaracions dels líders sionistes justificant l'atac a 'La Flotilla'.

Així doncs, excepte en els casos de la premsa israeliana o d'algun altre rotatiu amb afinitats sionistes, la condemna –en major o menor grau– ha estat unànime tant a nivell català com espanyol i internacional. Per una vegada, però, totes les versions dels fets caminen nues: l'exèrcit israelià i els escamots especials van entrar 'disparant a matar' contra la solidaritat internacional amb Palestina. ●

Aturem-ho! • www.palestina.cat
Publicació de suport al poble palestí
15.000 exemplars gratuïts
[Edita] Campanya catalana pel boicot, les Sancions i les desinversions a Israel c/ Leopoldo Alas, 12 08012 BCN
[Setmanari Directa] c./ Radas 27 08004 BCN Tlf 935 270 982
www.setmanaridirecta.info • directa@setmanaridirecta.info

Extractes del que han narrat
algunes de les activistes que van viure
l'atac després de ser alliberades
del camp de detenció d'Ashdod

Després d'Ashdod

Issam Zaatar, càmera d'Al-Jazeera. Jo estava filmant quan un dels soldats israelians va començar a córrer darrere meu amb una pistola paralitzant. No em podia atrapar. Un dels seus companys em va colpejar l'esquena amb una pistola elèctrica. La meva càmera va caure a terra. El soldat va córrer per aixafar la càmera amb els seus peus. Li vaig dir: "No trenqui la meva càmera. Si vol la cinta, la hi donaré". Li vaig dir que es tractava de l'equip de mitjans de comunicació, però ells no tenien límits. Van fer servir bales de goma. Van fer servir bombes lacrimògenes. Va ser una escena increïble.

Haneen Zubi, membre palestí de la Knesset (parlament del règim d'Israel). Esperàvem que ens impedissin la nostra entrada a Gaza, però no esperàvem una guerra contra nosaltres. Prop de les 4:30 de la matinada, catorze vaixells i un helicòpter. Possiblement més de deu soldats en van baixar. Al segon pis de l'embarcació, només hi havia activistes que eren periodistes, una infermera i els organitzadors de la flota que no tenien res a les seves mans. Després de vint minuts, potser quinze minuts, ja hi havia tres cadàvers. A les sis una veu, des del micròfon, deia: "Si us plau, entrin a les cabines".

Norman Paech, exmembre del parlament alemany. No va ser un acte d'autodefensa, sinó una acció totalment desproporcionada. Sabíem que el nostre vaixell seria bloquejat i potser revisat. Es tracta d'un crim de guerra. Personalment, tot el que vaig veure va ser que es van fer servir dues barres de fusta (per part dels activistes). No estàvem preparats de cap forma per lluitar. Ni tan sols ho vam considerar. No a la violència, sense resistència, perquè sabíem molt bé que no teníem cap possibilitat contra els soldats israelians.

Mihalis Grigoropoulos, Grècia: Jo comandava el vaixell, els vam veure (als soldats israelians) capturar un vaixell davant nostre, el dels passatgers turc amb més de 500 activistes i vam sentir trets. No ens vam resistir en absolut, no hauríem pogut encara que ho haguéssim volgut. Què podríem haver fet contra els escamots que van pujar a bord? L'única cosa que van intentar fer va ser formar un escut humà. Com a resposta, van rebre trets de bala i cops amb els dispositius elèctrics. I maltractaments greus després de la nostra detenció. Fonamentalment, estàvem com ostatges, com animals per terra. No ens deixaven anar al bany, no ens donaven aigua ni menjar i es van emportar els nostres vídeos, tot i els convenis internacionals que ho prohibeixen.

Youssef Benderbal, França. Les instruccions eren clares: no provocar, mantenir la calma i anar cap al seu encontre (el dels comandos) dient "nosaltres som pacifistes i no terroristes". Els comandos encaputxats van apoderar-se de l'embarcació. [Benderbal no es trobava a bord de la 'Mavi Mármara', el vaixell insígnia de la flota, sinó a una altre de les cinc naus].

Dimitris Gielalis, Grècia. De cop, des de totes bandes, veiem bots inflables que vénen cap a nosaltres i, en qüestió de segons, comandos totalment equipats van abordar el vaixell. Es van acostar i van utilitzar bales, hi havia pallisses i descàrregues elèctriques, utilitzaven qualsevol mètode que es pugui imaginar. [Gielalis es trobava a bord del vaixell 'Sfendoni']

Mutlu Tiryaki, Turquia. Quan vam pujar a coberta, van sortir dels helicòpters i d'embarcacions militars i ens van atacar. Els vam dir que estàvem desarmats. La nostra única arma era l'aigua.●

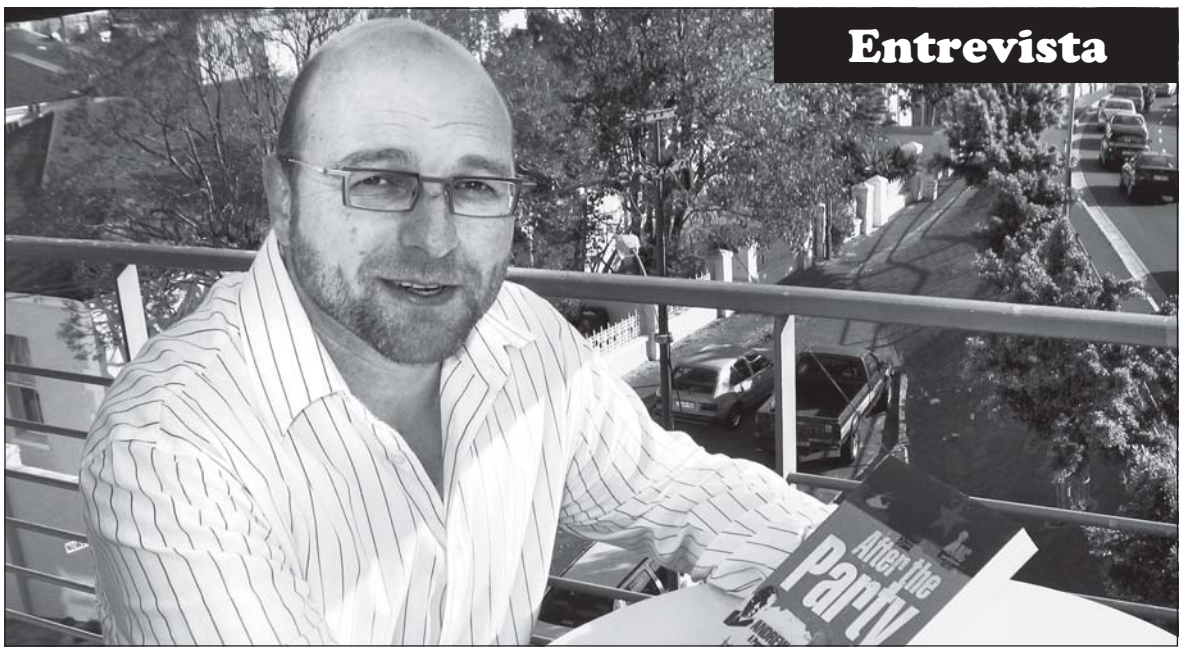

Andrew Feinstein, fill d'un supervivent de l'holocaust i membre de la coalició per la pau a Palestina, va ser parlamentari del Congrés Nacional Africà (ANC) de Nelson Mandela durant la dècada dels 90, tot i que va deixar el partit arran d'un assumpte de compra d'armes per part del govern. Basant-se en l'experiència de l'apartheid sud-àfrica, és un ferm defensor dels boicots per impactar sobre les economies de guerra i la vulneració dels drets humans, com és el cas d'Israel. / Per Carles Masia

'Com a jueu, estic avergonyit de la inhumanitat d'Israel'

Com es pot explicar que Israel faci un atac d'aquestes característiques en aigües internacionals?
Només es pot explicar per la notable arrogància d'Israel. Aquesta és la manera com tracten els palestins cada dia. Ara senten que poden atacar qualsevol que no els agradi, on vulguin. Per tant, estan disposats a utilitzar els passaports i noms dels ciutadans estrangers pels assassinats extrajudicials. I han atacat una flota d'ajuda que mirava d'ajudar els habitants de Gaza a sobreviure i plantar cara a un bloqueig inhumà. Com a jueu, estic avergonyit i disgustat de la inhumanitat d'Israel. Si l'holocaust ens ensenya alguna cosa és a lluitar contra la injustícia, la intolerància i l'opressió de qualsevol font. Avui, això vol dir oposar-se a les accions d'aquest govern israelià repulsiu.

L'exèrcit israelià ha parlat d''errors' durant l'abordatge, com si una operació així no es planifiqués amb molta antelació. Què en penses?
L'únic error va ser atacar la flota. Si a Israel li quedés algun principi democràtic, el cap de l'exèrcit i el ministre de Defensa dimitirien ara mateix. Israel s'ha convertit en una llei en si mateixa i els EUA i altres estats semblen estar disposats a permetre que es continuïn comportant així.

Creus que l'atac israelià revifarà les campanyes de boicot que hi ha en marxa?
Sí. Israel només escoltarà si aquells que detestem el seu comportament comencem a minar la seva economia i el seu estil de vida. Els hem d'aïllar, igual que la Sud-àfrica de l'apartheid, per les mateixes raons: el racisme, l'opressió i la brutal il·legalitat.

Com reaccionarà la gent israeliana que està en contra de l'ocupació?
M'imagino que arran d'aquest incident Israel encara colpejarà més durament els territoris ocupats. Hem de donar suport al poble de Gaza i Cisjordània mentre resisteixen. Fa dues setmanes, vaig estar en un poblet a l'est de Jerusalem i vaig veure com els israelians els estaven fent la vida impossible: utilitzaven el mur de separació per reduir els terrenys del poble i separar-los dels seus camps de conreu per ampliar i protegir un altre assentament il·legal.

Com afectarà les negociacions de pau tot això?
Un pronòstic optimista suggereix que els israelians es veuran obligats a asseure's a la taula de negociacions arran d'aquest atac. Però em temo que encara seran més bel·ligerants i recalcitrants. D'altra banda, l'administració d'Obama hauria de prendre mesures severes en contra d'Israel: deixar d'ajudar-lo i protegir-lo a l'ONU i en altres llocs fins que aturi els assentaments. Realment, però, no hi ha cap possibilitat que Obama ho faci. És igual de reticent a pressionar els israelians que qualsevol dels seus predecessors, tot i el seu discurs al Caire i la breu retòrica. Mentre la política d'assentaments continuava, els EUA negociaven d'amagat un nou contracte gegantí d'armament amb Israel. És una desgràcia, els EUA són còmplices de les violacions dels drets humans d'Israel perquè es neguen a emprendre qualsevol acció significativa en contra seva.●

ALBERT GARCIA

Si la solidaritat és la tendresa dels pobles, si els pobles no tenen mai res més que el suport mutu, si els febles de veritat mai es rendeixen, dilluns passat, arreu del món, Goytisolo va recórrer tots els carrers. Parafrasejant el poeta, milers de persones van sortir a cridar allò de **'Dispareu, malparits, som milions i Gaza no és vostre'**. Perquè Gaza ja som totes i tots.

Solidaritat: d'arrel i d'arreu

Reacció als cinc continents contra la massacre de la 'Flotilla'

D.F.
redaccio@setmanaridirecta.info

A penes dotze hores després que els primers sms informessin que les comunicacions 2.0 (twitter, facebook o Internet) havien caigut i que l'assalt militar israelià en aigües internacionals havia començat, les convocatòries no es van deixar de succeir en cadena arreu dels Països Catalans. Més encara, a mesura que les informacions que anaven arribant amb comptagotes evidenciaven la magnitud de l'atac i elevaven el nombre de persones assassinades. La mateixa dinàmica solidària es va reproduir a les principals capitals europees i a ciutats dels cinc continents: des de la protesta massiva a Istanbul, passant per Chicago, fins arribar a Buenos Aires, Karachi o Beirut. París, Londres, Ginebra, Estocolm, Atenes o Copenhagen van viure manifestacions de denúncia, així com Estrasburg, Lilla, Marsella, Lió o Tolosa. A Bagdad, milers de persones van recórrer el centre de la ciutat.

Abans de mig matí, a casa nostra, un comunicat unitari impulsat per Aturem la Guerra, la campanya Amb Palestina al Cor i la Comunitat Palestina ja va convocar una concentració a les set del vespre davant la cambra de comerç hispanoisraeliana. El comunicat denunciav i condemanva "l'atac per part de l'exèrcit israelià contra els membres de la flota d'ajut humanitari, en missió pacífica de resistència civil, que pretenia trencar el setge de Gaza", així com "les greus violacions del Dret internacional dels drets humans i del Dret internacional humanitari"

El manifest col·lectiu reclamava un clar pronunciament de les autoritats polítiques internacionals, de l'Estat espanyol i de Catalunya contr aquest nou menyspreu de les autoritats israelianes cap al principi del respecte de la dignitat humana, tot recordant que el silenci equival a complicitat».

Silencis de despatxos

En aquest sentit cal destcar que a mig matí, el Departament de Vicepresi-dència de la Generalitat, comandat per Josep-Lluís Carod-Rovira, va marcar el punt de contrast

> "Josep-Lluís Carod-Rovira va ordenar dilluns silenci absolut respecte la massacre de la Flota de la Llibertat"

davant l'onada de solidaritat. Una nota informativa interna tramesa als màxims responsables del departament ordenava guardar silenci i evitar fer declaracions respecte el que havia succeït. Per contra, els comunicats seguien arribant: de Justícia i Pau, de la CUP, de l'Institut de Drets Humans de Catalunya, de la FAVB, de la Fundació per la Pau, de la CGT o de Maulets.

Barcelona aplega 2.000 veus

La concentració de Barcelona, que es va acabar convertint en manifestació, va arribar a aplegar fins a 2.000 persones, enmig d'un ampli dispositiu policial. Arrencant davant la Cambra de Comerç, finalment va transcórrer fins a la seu de la Unió Europea a Barcelona, al carrer Balmes, on es van tornar a llegir manifestos mentre la gent cridava "Israel culpable, UE responsable!". Alguns ous van impactar a la façana de l'edifici, abans que "L'estaca" posés fi a la mobilització i es convoqués la manifestació del proper dissabte 5 de juny, a les 17:30 als Jardinets de Gràcia.

A darrera hora de la tarda, simultàniament, es van produir fins a vuit concentracions més arreu dels Països Catalans: a la plaça del Vi de Girona (100 persones); a la plaça de la Paeria de Lleida (50); davant l'ajun-tament de València (600); a Vilanova i la Geltrú (100); a Vinaròs; a Reus (25) i a Torredembarra (15); a Vila-franca del Penedès (100); a Sallent (50); a Castelló; a Alacant (60) i a Terrassa. El dimarts va ser el torn, també, de Vic, Tarragona i Palma.

Mentre els carrers d'arreu del món s'omplien de protestes i indignació, José Maria Aznar es veia obligat a suspendre la presentació del nou 'lobby' Friends of Israel Initiative prevista per dimarts a París.

Dissabte 5, nova cita

Mentre el segrest de 629 persones continua, el moviment de solidaritat amb Palestina ha convocat una nova mobilització aquest proper dissabte 5 de juny a Barcelona. La manifestació, sota el lema **«Boicot a la impunitat»** arrencarà a les 17.30 hores de la tarda des dels Jardinets de Gràcia, a la confluència de l'Avinguda Diagonal.

Boicot i desinversions

Les xarxes internacionals advoquen per trencar amb l'apartheid israelià

Arnau Manresa
redaccio@setmanaridirecta.info

La campanya Boicot, Desinversions i Sancions (BDS) contra l'Estat d'Israel neix d'una petició de la societat palestina. El juliol de 2005, més de 170 organitzacions palestines de tot tipus van firmar un document que, amb el títol de 'Crida al Boicot, les Desinversions i les Sancions', demanava a la comunitat internacional que donés suport a aquesta campanya fins que Israel respectés la legalitat internacional i els principis universals dels drets humans.

La crida al boicot va dirigida a la "societat internacional" perquè, a partir de la seva consciència, no consumeixi productes d'empreses israelianes o d'empreses que tinguin vincles comercials amb l'Estat d'Israel. Però el boicot va més enllà de l'àmbit *econòmic* i també fa referència a la demanda de trencar les relacions amb Israel en els camps acadèmic, cultural i esportiu.

Les desinversions s'adrecen a empreses i estats i demanen l'anul•lació dels acords comercials amb Israel. La petició de sancions va dirigida als organismes internacionals perquè apliquin sancions amb fermesa contra l'Estat d'Israel cada vegada que aquest vulneri el dret internacional i poder fer un pas més enllà de la simple 'condemna'.

L'objectiu de la campanya BDS és acabar amb el suport internacional a l'apartheid i l'ocupació israeliana, ja que l'Estat d'Israel no pot sobreviure sense assistència externa. Cancel·lar les seves fonts de suport econòmic i de legitimació constitueix un mètode efectiu de resistència i de solidaritat.

El seu referent és la campanya de boicot contra l'apartheid sud-africà, que va ser impulsat per persones i grups independents. Va créixer de manera lenta però ferma i, al final, es va convertir en un boicot total. Sud-àfrica va ser forçada a canviar. Israel pot seguir el mateix camí. Des dels bombardeigs contra la Franja de Gaza de l'hivern de 2008-2009, el moviment pel boicot ha anat creixent i ha assolit èxits com la negació per part de les persones treballadores del port de Sud-àfrica (el febrer de 2009) de descarregar un vaixell amb mercaderies israelianes; la retirada (el juny de 2009) d'un fons d'inversió governamental de Noruega d'una empresa israeliana, o l'anunci (el maig de 2010) de la retirada dels fruits de la marca Carmel-Agrexco, provinents de les colònies israelianes, de dos dels supermercats més grans d'Itàlia (COOP i Nordiconad).

A Catalunya, la cadena de llibreries Abacus es va comprometre a retirar dels seus prestatges unes joguines fabricades a Israel just després dels bombardeigs de la Franja de Gaza. Actualment, però, està comercialitzant el joc de taula 'Rummikub', també israelià.

El boicot a l'Aigua Eden

Emmarcada en aquesta campanya de boicot a Israel, la petició de boicot a l'empresa Eden Springs –una companyia israeliana que embotella, comercialitza i distribueix aigua mineral– està agafant força. Especialment en el format de sortidors d'aigua.

Tot i que la filial espanyola extreu la seva aigua localment (a Catalunya, procedeix de la font d'Aiguaneu, a Espinelves, propietat de l'empresa Aigua del Montseny SA), l'empresa mare israeliana comercialitza l'aigua espoliada de l'Altiplà del Golan, territori sirià ocupat per Israel des de 1967 i annexionat oficialment el desembre de 1981. Una annexió que ha estat declarada il•legal pel Consell de Seguretat de les Nacions Unides, sense que aquesta declaració impedís que continués la colonització.

>Més informació:
http://www.bdsmovement.net/
www.boicotpreventiu.palestina.cat/

Els terribles esdeveniments que van succeir a Gaza entre el desembre de 2008 i el gener de 2009 van ser el context que va motivar la pregunta formulada per un jove al president del govern espanyol, en un programa de televisió, sobre la possibilitat que s'haguessin utilitzat armes espanyoles durant els atacs israelians. José Luís Rodríguez Zapatero va contestar que les transferències d'armes espanyoles a Israel eren "absolutament insignificants" i les va xifrar al voltant del milió d'euros. Arreu d'Europa, les interpel·lacions de les societats polítiques i ciutadanes sobre les relacions militars dels seus països amb el govern o les indústries militars israelianes han estat freqüents, almenys des de l'esclat de la segona intifada, el setembre de 2000, tot i que les preguntes i les pressions van augmentar, l'any 2009, amb motiu dels excessos comesos a Gaza.

Exportacions d'armes i material de doble ús
2008 Estat espanyol>Israel
en milions d'euros

Autoritzacions (materials de defensa)	157, 20
Materials de defensa	2.358, 99
Materials de doble ús	801, 57
Armes curtes	903, 20
Total	**4063,76**

Acords econòmics i militars de l'Estat i la Generalitat amb Israel

A. M.

Les respostes oficials a tot Europa han estat caracteritzades per la seva vaguetat i per amagar la realitat de les relacions militars florents entre els seus països i l'Estat d'Israel. En paraules d'Itamar Graff, conseller en cap de la delegació del Ministeri de Defensa d'Israel a l'Esta espanyol: "La mitjana anual de volum de negoci entre les empreses israelianes i les espanyoles se situa entre els 50 i els 70 milions de dòlars".

Exportant armes a la guerra

La segona forma important de les relacions militars són les importacions d'armament israelià per part de l'Estat espanyol. El volum de les importacions no s'ha pogut calcular perquè, al contrari de les exportacions, el govern espanyol no publica aquestes dades ni es coneix cap altra font que en proporcioni els volums totals. En tot cas, aquestes transferències són molt superiors a les de les exportacions i només la compra dels míssils 'Spike' a l'empresa israeliana Rafael, el 2006, va suposar un cost de 324 milions d'euros. A part del comerç arma-mentista, hi ha més d'una vintena d'acords i convenis bilaterals entre l'Estat espanyol i Israel per afavorir els intercanvis comercials i tecnològics entre empreses dels dos estats, com l'Acord de Cooperació per a la Investigació i el Desenvolupament Industrial de 1993; l'acord de licitacions públiques, que permet la participació d'empreses israelianes en licitacions d'institucions públiques espanyoles, o el conveni per evitar la doble imposició. També hi ha tres acords de col·laboració entre el Departament d'Agricultura Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya i el Ministeri d'Agricultura israelià i un conveni entre la Secretaria General de Joventut i l'Estat d'Israel "amb la finalitat d'ampliar i enfortir l'amistat entre Israel i Catalunya".

>Més informació:
http://www.centredelas.org

Amb l'atac a 'La Flotilla de la Llibertat', Israel també ha vulnerat la Convenció de les Nacions Unides sobre el Dret del Mar, considerada un dels tractats multilaterals més importants de la història i coneguda com a 'Constitució dels Oceans'. L'atac s'ha produït a 90 milles nàutiques de la costa palestina (aproximadament 167 quilòmetres), és a dir, en una Zona Econòmica Exclusiva sobre la qual Israel no té sobirania en matèria de defensa, i contra uns vaixells amb bandera turca, és a dir, sota la responsabilitat d'aquest Estat i no pas del d'Israel.

Israel ataca vaixells amb bandera turca en una zona on no té sobirania, tot burlant la 'Constitució dels Oceans'

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

La convenció esmentada, de l'any 1982, ha estat ratificada per 160 països –entre els quals no hi consten ni els Estats Units ni Israel, però tampoc Turquia– i és d'aplicació preferent a la Convenció de Ginebra de 1958 pels membres signants, mentre que pels no adherits preval l'última. La 'Constitució dels Oceans' estableix diverses zones marítimes, en funció de les quals es dirimeix sobre la seva sobirania i la seva responsabilitat.

Qüestió de sobirania i responsabilitat

Les zones són: la Zona d'Aigües Interiors, el Mar Territorial, la Zona Contigua i la Zona Econòmica Exclusiva. La Zona d'Aigües Interiors comprèn aquelles zones d'aigua salada que no arriben a la línia de base (que és la línia imaginària que s'entén com a costa, és a dir, a partir de la qual es comença a comptar): per exemple, els ports, badies o estuaris. Seguidament, trobem el Mar Territorial, que és l'espai que s'estén des de la línia de base fins les dotze milles nàutiques. Tant en Aigües Interiors com en Mar Territorial, els estats poden exercir plena sobirania "per salvaguardar la seva seguretat i protegir els seus interessos", tot i que han de permetre "el pas innocent" dels vaixells d'altres estats. El següent espai és la Zona Contigua al Mar Territorial, que es pot estendre dotze milles més, és a dir, fins a 24 milles des de la línia base. Aquesta zona existeix per prevenir les possibles infraccions de la llei al Mar Territorial i poder-les sancionar. Per exemple, impedir que una pastera arribi a Mar Territorial. És per aquest motiu que l'Estat ja no té la sobirania plena en aquestes zones, sinó que els seus drets estan determinats només en matèria duanera, sanitària, fiscal i policial. El següent espai és l'important per entendre on ha tingut lloc l'atac: la Zona Econòmica Exclusiva, que s'estén fins les 200 milles. En aquesta zona, els estats només tenen drets especials per l'exploració i l'explotació dels recursos, sempre i quan aquesta activitat no amenaci la seva preservació. En cap cas no té dret de defensa. Els altre estats poden navegar-hi, sobrevolar-la, posar cables i canonades i fins i tot pescar-hi.

> "L'assalt militar navega entre el terrorisme d'Estat, els crims de guerra i la pirateria

Una declaració de guerra

Mes enllà de la Zona Econòmica Exclusiva, parlem d'alta mar. Així doncs, Israel ha vulnerat el dret internacional, ja que no té sobirania en matèria de defensa en aquella zona, que és de lliure trànsit per a qualsevol embarcació de qualsevol nacionalitat. Una declaració de guerra es dóna, formalment, quan un Estat signa un document d'inici d'hostilitats contra un altre.

En aquest cas, no hi ha document, però sí l'inici d'hostilitats contra l'Estat de Turquia en forma d'atac a la seva sobirania, ja que les forces armades israelianes han atacat vaixells amb nacionalitat ben definida (amb bandera turca) i, tal com afirma l'article 91 d'aquesta convenció: "Els vaixells posseiran la nacionalitat de l'Estat del qual estiguin autoritzats a enarborar el pavelló". Israel pot ser sancionat i reprimit per aquest atac perquè, segons l'article 92: "La possessió d'una nacionalitat és garantia per als altres estats que els delictes o infraccions comeses pels tripulants o passatgers d'un vaixell seran reprimits". Israel també ha afirmat –seguint amb els sil·logismes– que Turquia dóna cobertura a organitzacions com Al-Qaida o Hamàs amb l'afirmació que aquestes organitzacions integraven 'La Flotilla'. Així doncs, podem concloure que la comitiva podria haver avançat fins les 24 milles, on hauria d'haver demanat permís per dirigir-se al port. Davant d'aquesta situació, Israel podria ser denunciat davant el Tribunal Internacional del Dret del Mar per un atac unilateral i il·legal a la sobirania d'un altre Estat correctament identificat i també per l'abordatge dels seus vaixells i la retenció i segrest de la tripulació i els passatgers. ●

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi
Des del gener de 2010 Illacrua i la Directa treballen conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.
+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

[En primera persona]

Testimonis abans de l'assalt militar

800 activistes, de 50 nacionalitats. 30 diputats europeus i àrabs. I nou vaixells. La 'Flotilla per la Llibertat' surt la nit de dijous del port d'Anatòlia (Turquia) amb l'objectiu d'arribar a Gaza el dissabte 29. Els vaixells porten 10.000 tones de subministraments mèdics, materials de construcció i d'educació i cinc-cents vehicles elèctrics per a persones amb discapacitat. Entre els 800 activistes de la solidaritat internacional amb Palestina, hi ha els vigatans Manuel Tapital i Laura Arau i el periodista valencià David Segarra./ Per Manel Ros i Sergi Picazo.

[Manuel Tapial]

"És una autèntica bajanada atacar durant la nit"

El 31 de maig, a les tres de la matinada, poc abans que l'exèrcit israelià ataqués els vaixells, Manuel Tapial va deixar aquest missatge gravat a Internet:

"Ens trobem a unes 90 milles de la costa i tres fragates israelianes ens estan amenaçant. Allà al fons, n'hi ha una que podem veure des d'aquí i les altres dues suposem que estan en algun radi proper al nostre vaixell. Dins el vaixell, s'ha estès l'alarma. Com veieu, ja estem tots amb els salvavides posats. La gent està preparada per fer una resistència pacífica en el cas que vulguin atacar aquesta mateixa nit. Nosaltres creiem que és una autèntica bajanada atacar durant la nit perquè podria ocasionar víctimes mortals i és quelcom que no volem; som pacifistes. El pànic que hi podria haver entre el centenar de persones que hi ha aquí davant l'atac d'un exèrcit, en un vaixell d'aquestes característiques, podria ser fatal. Hem fet una crida a través de les xarxes socials i per Internet perquè la ciutadania desperti els seus polítics i els posi en actiu. I que passin la nit amb nosaltres, atents al que pogués passar. De moment, estem retransmetent en directe per via satèl·lit, es pot seguir per Internet. Creiem que és necessari que la comunitat internacional avui no dormi, que estigui amb nosaltres recolzant-nos i, en el millor dels casos, dient als seus polítics que han d'actuar ja, ara, ja!" /● / M. R.

[Laura Arau]

"Hem divisat un avió espia... Es preveu algun tipus d'atac a primera hora de la matinada"

El 30 de maig a les tres de la tarda, Laura Arau deixa aquest missatge al Facebook:

"El 'Mavi Marmara' és el que lidera la caravana de sis vaixells. Si Israel ens intercepta, serà el primer vaixell que intentarà abordar per acabar amb les connexions via satèl·lit. Resistirem de manera no violenta. Visca Palestina lliure!!!" **30 de maig a les 6 de la tarda**: "Si es tallen les emissions, és que ja els tenim a sobre. Ja hem divisat un avió espia... Es preveu algun tipus d'atac a primera hora de la matinada. Us demanem màxima atenció!" **30 de maig a les nou de la nit:** "A 90 milles de la costa, en aigües internacionals, una fragata de l'exèrcit d'Israel s'acosta als nostres vaixells!!!"/● M.R.

Entrevista

David Segarra, periodista. Entrevista en exclusiva amb David Segarra a través del xat. Ell, a mar oberta en algun punt del Mediterrani oriental; jo, a París. Segarra, nascut a València l'any 76, és periodista i treballa per a Telesur (televisió llatinoamericana) i TVES (veneçolana). Des del vaixell fa emissions en directe per a tot Amèrica Llatina. Mentre Al Jazeera i Telesur han enviat equips especials, cap mitjà de comunicació de l'Estat espanyol hi ha enviat ningú.

"La gent sent que està fent historia. i Occident no se n'assabenta de gaire res"

A quina part del Mediterrani, estareu aquesta nit [la nit del dijous al divendres]?
Entrarem en aigües internacionals, havent sortit ja de Turquia en direcció Xipre. A la web de IHH (www.ihh.org) està tota la ruta que seguirem.

Quin pla teniu si l'exèrcit israelià bloqueja el pas?
La determinació de tripulació, passatgers i premsa és no deixar-se intimidar per l'exèrcit israelià. És possible, fins i tot, que hi haja resistència pacífica. Israel crearia un conflicte diplomàtic amb 50 nacions en aigües internacionals...

Quines notícies teniu del desplegament militar israelià?
Israel ha mostrat a la premsa un centre de detenció habilitat per a nosaltres a Ashdod. Allà és on portarà els vaixells segrestats. Els israelians que hi ha al vaixell seran arrestats. Els estrangers seran deportats voluntàriament o retinguts al centre de detenció. Els palestins aniran directament als serveis d'intel·ligència israelians per a ser interrogats i qui sap què més... Hi ha molta pressió i guerra psicològica. Era de preveure.

Quina és la posició del govern espanyol del PSOE? Us donarà algun tipus de suport?
La posició del govern espanyol és ambigua. En principi, sembla clar que no faran res ja que el vaixell va sota bandera turca en aigües internacionals.

Qui us espera a Gaza? Les autoritats de Hamàs ? ONG ? El poble de Gaza coneix el vostre projecte i hi està a favor?
A Gaza ens espera tota la població. Portem ajuda prohibida per Israel com ciment o acer per a la reconstrucció de vivendes i hospitals. O, per posar-te un exemple més concret, viatgem amb una dona amb càncer que va sortir de Gaza i ja mai més no la van deixar tornar: els seus fills es troben sols a Gaza. Els nostres amics de Gaza esperen la flota amb una esperança enorme. Penseu que ells estan bloquejats des de fa tres anys. Segons Nelly Marzouka, psicòloga palestina, els nostres vaixells representen una finestra oberta dins una presó. És una empenta moral enorme per al "poble-ghetto" de Gaza.

Com està l'ambient dins del vaixell? Teniu por, precaució, respecte ?
El nostre vaixell te un ambient electritzant. Hi ha aquí, entre nosaltres, palestins que mai han vist Gaza, d'altres que hi tornen molts anys després...

Però teniu por per les represàlies israelianes?
No massa. Però, clar, ens podem imaginar els comandos assaltant amb passamuntanyes el vaixell... El que haja de passar, passarà. Aquí el que hi ha fe i compromís. La majoria de la gent és musulmana – d'Indonesia, Kuwait, Marroc, Malàsia O Algèria- i tenen clar què és el que volen fer. A més, al nostre vaixell també hi ha molts activistes europeus i llatinoamericans amb molta experiència militant prèvia. Hi ha molta emoció. La gent sent que està fent historia. I Occident no se n'assabenta de gaire res. ● / S.P.

Entrevista

Salah Jamal (Nablús, Palestina, 1951) és metge, historiador i una de les veus més significades de la comunitat palestino-catalana que, amb més claredat, ha aixecat la veu contra l'apartheid que es viu als territoris ocupats fa dècades. Arribat als anys 70 a Barcelona fugint de l'ocupació israeliana, avui professor de Diversitat Cultural i Alimentació a la Universitat de Vic i sempre inevitable militant inesgotable de la causa palestina, sospesa que els aspectes socio-polítics interns d'Israel són un factor clau per entendre la impunitat i brutalitat amb la que opera. / Per David Fernández

'Israel ja està instal·lat en la deriva cap a la feixistització'

Com descodificar l'atac a la flota de la llibertat?
Amb allò que té de permanent i amb el que incorpora de nou. Allò estructural i allò conjuntural. Perquè d'una banda, la història d'Israel segueix sent exactament la mateixa. Igual. Idèntica. La crònica de l'expansionisme, dels assentaments, de la impunitat, dels assassinats. Amb l'atac sembla com si el canvi fos únicament de gestió: abans s'esmerçaven en justificar l'injustificable, en intentar cercar arguments, i ara, resta clar que els importa un rave l'opinió pública internacional. No és pas una valoració meva: ho va dir dilluns mateix Silvan Shalomn, el segon del ministeri de Defensa israelià, quan va ser requerit en roda de premsa per les conseqüències internacionals de l'atac: "ens importa molt poc l'opinió pública internacional".

Què Israel perpetri assalts militars en aigües internacionals, és un salt al buit de la impunitat?
Israel és vull un estat a la deriva, políticament escorat a la dreta si es vol. Però cal recordar que la política del 'matón' que el caracteritza l'hem conegut en tots els governs de tots colors. El que sembla que canvia ara és la forma de gestió, adobat amb un segon canvi fonamental: l'avenç cap a la feixistització de la societat israeliana, que justifica, empara i aplaudeix aquesta política de bàrbars. No em fa por dir-ho: Israel ja disposa d'una majoria social feixista. És una societat altament manipulada i manipulable, dominada per la cultura de la por i la neurosi per la seguretat i que rep permanentment estímuls de guerra. Amb una classe política miserable que explota la por fins al límit: aquesta és la desgràcia de l'estat d'Israel. Clar, els hi faltem dirigents que els hi diguin la realitat tal com és, que visualitzin que la màxima 'seguretat' per a la societat israeliana només vindrà d'acceptar un procés de pau. Però això ja no cotitza al mercat electoral israelià: i això és terrible.

Sembla que Israel ja no té línies vermelles que travessar, però quins creus què han estat els objectius concrets de l'atac?
Hi ha hagut dos objectius clars en un context prou obvi. El context obvi és que en la defensa dels seus interessos, Israel té quasi tots els estats mundials i organismes internacionals agenollats. Només té dues espinetes que operen com obstacles: la resistència popular palestina als territoris ocupats i al Sud del Líban i, en l'àmbit internacional, l'opinió de grups civils i de les xarxes solidàries: és a dir, de la societat civil. Des d'aquesta perspectiva l'objectiu és únic i doble. D'una banda combatre, intimidar i silenciar aquestes veus. De l'altra, en paral·lel, aprofitar l'ocasió per aprofundir encara més en la política de matonisme que desenvolupa: intensificar la política d'assentaments i colonització sobre Cisjordània i Gaza, dilatar tant com puguin el procés de pau i fer descarrilar les vies polítiques que sembla que s'esbrossaven.

Què creus què podem fer?
Doncs reforçar les dinàmiques solidàries des del teixit social: és l'únic que ens queda. Els règims àrabs són tots submisos i han oblidat fa anys el poble palestí, fins i tot fent callar les mobilitzacions internes. Cal dir-ho tot: Egipte també construeix murs contra Palestina. En uns contextos socials on la població àrab també és molt vulnerable, és governada per la por i, en general, viu sota el xantatge d'intentar sobreviure. I després tenim la desvergonya de la comunitat internacional, on tot un Consell de Seguretat de l'ONU és incapaç de condemnar Israel després d'un atac contra una missió humanitària en aigües internacionals. Què més cal que faci Israel per ser condemnat per l'ONU? En aquest escenari, la única solució és la població civil, particularment l'europea, els activistes socials, la solidaritat, les xarxes de suport. De fet, aquest atac era destinat a elles i ells. Però no han pogut ni podran silenciar-los. Són veus que, contra el que es diu, alcen la paraula per la justícia, no per qüestions polítiques. Per la justícia de provar de posar fi a un bloqueig irracional i il•legal en aquest cas. Per això l'única esperança real rau, ara per ara i avui per avui, en la força de la societat civil. Dissabte mateix.

Manifestació

Boicot a la impunitat!

Aturem Israel!

Dissabte 5 de juny

Jardinets de Gràcia, 17.30 h, BCN